

Túlélők

PRÓZA - LXII. évfolyam, 10. szám, 2018. március 9.

(Gyökereim) Ha kiskoromban veszekedtünk az anyuval, úgy látta, a nyilas nagyapámra hasonlítok, az apai nagyapámra, aki Dél-Amerikába szökött. Én voltam a *gonosz*. Én voltam a felelős anyámért, ahogy fuldokolt, ahogy dobálta le magáról a ruhát, hogy legalább a bőre lélegezzon.

Meg kéne keresnem azt a régi mozit, ami fölött anyám éldegélt gyerekként negyvennégy telén. Copfos, elálló fülű kislány. Viszonylag könnyen megszokik mindent.

A kislány nyeli a szalonnát, amit titokban kapott. Már kipukkad a hasa. Titokban minden kisnyilas őt eteti. Talán, mert segített fölcipelni az emeletre a székeket a moziból. Éjszaka van. Az irodában petróleumlámpa ég. A kislány az elsötétített ablakok mögött is érzi, hogy telihold van. Aludna inkább. De hát ez a félelmes úr a főnök. Az apja is lehetne.